Annus III. - Vol. III. Die 10 Novembris 1911. Num. 15.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Constitutio Apostolica, pag. 553: Motu Proprio, pag. 555; Epistolae, pag. 562. — II. *S. C. Consistorialis: Circolare agli Ordinari d'Italia,* pag. 568; Provisio Ecclesiarum, pag. 569. — III. *S. C. de Religiosis:* Decretum de Moderatoribus Fratrum Minorum, pag. 570; Epistola ad R. P. D. Bernardum Iosephum Doebbing, O. M. Episcopum Sutr. et Nepes., pag. 571. — IV. *S. R. Rota:* Salisburgen. Diminutionis beneficii parochialis, pag. 572. — V. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 579.

Diarium Romanae Curiae: Avviso di concorso, nomine, onorificenze, comunicato, necrologio, pag. 583-584.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Constitutio Apostolica.

pag.

Si qua est. - De nova ecclesiasticae hierarchiae in Anglia ordinatione. - *28 octobris 1911.* 553

Motu Proprio.

I. *Quantavis diligentia.* - De trahentibus clericos ad tribunalia iudicum laicorum. - *9 octobris 1911* 555

II. *Quo magis.* - De nonnullis in Ordine Fratrum Minorum servandis circa Curiam Generalem, electiones et privilegia personalia. - *23 octobris 1911.* 556

Epistolae.

I. *Missam a vobis.* - Ad RR. PP. DD. Archiepiscopos et Episcopos Canadenses, post peractum feliciter Concilium Plenarium. - *10 Iulii 1911* 562

II. *Quum quingentesimo.* - Ad claros viros Balfour of Burleigh, Rosebery, Iacobum Donaldson, moderatores Universitatis Studiorum Sancti Andreae in Scotia, de sollemnibus ob annum 500 instituta Universitate. - *10 iulii 1911* 564

III. *Societatem Goerresianam.* - Ad R. P. D. Stephanum Ehses, protonotarium Apostolicum, accepto quinto volumine operis a Societate Goerresiana instituti Concilio Tridentino illustrando. - *23 Iulii 1911* 565

IV. *Ubi accepimus.* - Ad R. P. D. Eduardum Likowski, Episcopum tit. Aureliopolitanum, vice sacra Antistitem Posnaniensem, dena sacerdotii lustra complentem. - *26 septembris 1911* . . . . . »

V. *Quoniam satis.* - Ad R. D. Aloysium Talamoni, in Seminario Modoetiensi professorem, ob exemplar voluminis « Sunto di Storia Politica, terza edizione » Beatissimo Patri reverenter exhibitum. - *5 octobris 1911* 566

VI. *Gratias vobis.* - Ad RR. PP. DD. Episcopos Helvetiorum de rebus communiter significatis gratulando rescribit. - *10 octobris 1911.* 567

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. *Circolare agli Ordinarî d'Italia sulla « Storia della Chiesa Antica » di Mons. Luigi Duchesne. - 1 settembre 1911* 568

II. Provisio Ecclesiarum. 569

Annus III. - Vol. III. Die 10 Novembris 1911. Num. 15.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

CONSTITVTIO APOSTOLICA

DE NOVA ECCLESIASTICAE HIERARCHIAE IN ANGLIA ORDINATIONE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua est in universo orbe christiano ecclesia, quae peculiarem Apostolicae Sedis curam providentiamque mereatur, ea sane est Anglorum ecclesia; quam quidem a Sancto Eleutherio felicibus apud Britannos initiis adauctam ac deinde a Gregorio magno per apostolicos viros felicius constabilitam innumerabiles prope filii deinceps nobilitarunt vel vitae sanctimonia illustres, vel fortiter oppetita pro Christo morte praeclarissimi. Id Nos Nobiscum animo reputantes, qui sane non minus benevolentiae studium erga Anglorum ecclesiam fovemus, ecclesiasticam ibi hierarchiam, quae hodie, postquam restituta est, una tantum provincia continetur, melius componere statuimus atque illa addere quae in magnum animarum bonum reique catholicae incrementum facile cederent, nempe duas novas ecclesiasticas provincias constituere decrevimus.

Hisce itaque Nostris litteris novas ecclesiasticas provincias *Birmingamiensem* et *Liverpolitanam* constituimus. Tres

propterea in posterum ecclesiasticae provinciae in Anglia erunt: *Westmonasteriensis*, cui suffragabuntur ecclesiae Northanthoniensis, Nottinghamensis, Portusmuthensis et Southwarcensis, prout antea; *Birmingamiensis*, cui suffraganeae erunt ecclesiae Cliftoniensis, Menevensis, Neoportensis, Plymutensis et Salopiensis; *Liverpolitana* denique, quae suffraganeas habebit ecclesias Hagulstadensem - Novocastrensem, Loidensem, Medioburgensem et Salfordensem. Insuper Archiepiscopo *Westmonasteriensi* pro tempore exsistenti novae quaedam accedent ad regiminis actionisque unitatem servandam praerogativae quae tribus hisce capitibus continentur, nempe: 1.° Praeses ipse erit perpetuus collationum episcopalium totius Angliae et Cambriae; ob eamque rem ipsius erit conventus indicere eisque praeesse iuxta normas in Italia et alibi vigentes; 2.° Primo gaudebit loco super aliis duobus Archiepiscopis nec non pallii et cathedrae usu atque praeferendae crucis privilegio in universa Anglia et Cambria; 3.° denique totius Ordinis Episcoporum Angliae et Cambriae regionis personam ipse geret coram suprema civili potestate, semper tamen auditis omnibus Episcopis quorum maioris partis sententias sequi debet. *Birmingamiensis* autem et *Liverpolitanus* Archiepiscopi iisdem prorsus gaudebunt privilegiis et iuribus. quibus in catholica ecclesia coeteri Metropolitani pollent. Speciali autem ex gratia atque in maioris Nostrae benevolentiae signum benigne indulgemus, ut his ipsis Nostris litteris, quibus novae provinciae eriguntur, Revm̃i Eduardus Ilsley hucusque Birmingamiensis Episcopus et Thomas Whiteside hactenus Liverpolitanus Episcopus earumdem sedium ad metropoliticum ius evectarum Archiepiscopi sint absque alia ulla Apostolicarum litterarum expeditione. Ad horum omnium autem executionem Rm̃um Franciscum Bourne, hodie Archiepiscopum Westmonasteriensem, deputamus, qui adimpleti mandati sui postea testimonium et exemplar ad Sacram Congregationem Consistorialem transmittet.

Porro in hac nova Angliae dioecesum constitutione quaedam alia pro opportunitate, seu prout experientia animarumque bonum suggesserit, ulterius statuenda Nobis reservavimus. Sed quae hisce litteris in praesens statuuntur, satis valere nunc ad rei catholicae in Anglia utilitatem atque incrementum censemus, bona spe confisi fore, ut quod heic humano peragitur ministerio, Deus Omnipotens perficiat ac solidet; atque inde fiat, ut in Anglia nobilissima sanctorum altrice vetera sanctitatis exempla felicius instaurentur.

Haec vero edicimus et sancimus, decernentes has Nostras litteras validas et efficaces semper esse ac fore, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis generalibus et specialibus, ceterisve quibusvis in contrarium facientibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo undecimo, v Kalendas novembres, Pontificatus Nostri anno nono.

A. CARD. AGLIARDI
S. R. E. Cancellarius.

C. CARD. DE LAI
S. C. Consistorialis Secretarius.

VISA

Loco ✠ Plumbi.

M. RIGGI C. A., *Not.*

Reg. in Canc. Ap. N. 570.

I.

MOTU PROPRIO

DE TRAHENTIBUS CLERICOS AD TRIBUNALIA IUDICUM LAICORUM.

Quantavis diligentia adhibeatur in condendis legibus, saepe non licet dubitationem praecaveri omnem, quae deinceps ex earum callida interpretatione queat exsistere. Aliquando autem iurisperitorum, qui ad rimandam naturam vimque legis accesserint, tam diversae inter se sunt sententiae, ut quid sit lege constitutum, non aliter constare, nisi per authenticam declarationem, possit.

Id quod videmus contigisse, postquam Constitutio *Apostolicae Sedis* promulgata est, qua Censurae latae sententiae limitantur. Etenim inter scriptores, qui in eam Constitutionem commentaria confecerunt, magna orta est de ipsius Capite VII controversia; utrum verbo *Cogentes* legislatores personaeque publicae tantummodo, an etiam homines privati significentur, qui iudicem laicum, ad eum provocando actionemve instituendo, cogant, ut ad suum tribunal clericum trahat.

Quid valeret quidem hoc Caput, semel atque iterum Congregatio Sancti Officii declaravit. — Nunc vero in hac temporum iniquitate, cum ecclesiasticae immunitatis adeo nulla solet haberi ratio, ut non modo Clerici et Presbyteri, sed Episcopi etiam ipsique S. R. E. Cardinales in iudicium laicorum deducantur, omnino res postulat a Nobis, ut quos a tam sacrilego facinore non deterret culpae gravitas, eosdem poenae severitate in officio contineamus. Itaque hoc Nos Motu Proprio statuimus atque edicimus: quicumque privatorum, laici sacrive ordinis, mares feminaeve, personas quasvis ecclesiasticas, sive in criminali causa sive in civili, nullo potestatis ecclesiasticae permissu, ad tribunal laicorum vocent, ibique adesse publice compellant, eos etiam omnes in Excommunicationem latae sententiae speciali modo Romano Pontifici reservatam incurrere.

Quod autem his litteris sancitum est, firmum ratumque esse volumus, contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die IX mensis Octobris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

II.

MOTU PROPRIO

DE NONNULLIS IN ORDINE FRATRUM MINORUM SERVANDIS CIRCA CURIAM GENERALEM, ELECTIONES ET PRIVILEGIA PERSONALIA.

Quo magis incolumis fiat unio quatuor Familiarum Minoriticarum, quae pari omnino iure parique minoritico titulo, sive Regularis sive Strictioris Observantiae S. Francisci, unum mo-

rale Corpus constituebant, et quo facilius augescat opus feliciter absolutum a Leone XIII, piae recordationis, necessarium duximus prorsus eliminare quamdam permanentem semperque graviorem discordiae et mutuae diffidentiae causam, productam e *fusione* multarum Provinciarum Fratrum Minorum, inclinationes, usus et consuetudines diversas habentium, iuxta differentem ex-familiam, ad quam pertinebant, restituendo familiis antiquarum Provinciarum, quae super hoc Nos instantissime efflagitarunt, et quae ob auctum sacerdotum numerum et ob alias causas poterant de novo constitui, ipsarum autonomiam, servata tamen perfecta unione Constitutionum et Regiminis, praescripta a Leone XIII, et hoc fine prae oculis habito, ut praefatae Provinciae differentia haberent territoria et non *commixta*, exceptione facta pro nonnullis magnis civitatibus relate ad aliquas Provincias.

Quibus adhibitis mediis, *revixit* promissio facta et usque ab initio iterata ex parte Superiorum, qui promoverunt unionem; quo vocabulo significare volebant, non fusionem, nec destructionem Provinciarum, sed plenam legislationis et regiminis unitatem, efformando unam dumtaxat magnam Minoriticam Familiam, perfecte unitam. Fusio illa Provinciarum ex parte Superiorum Maiorum, bona fide facta fuit; verum finis per se nobilis, quem prae oculis habuerant, in praxi id effecit, ut multorum animi magis seiungerentur: idcirco temerarie et iniuste reprobarentur, tum vivum desiderium, tum humiles preces, quas Apostolicae Sedi porrexerunt plures religiosi, non exceptis etiam iis dignioribus ob singularem virtutem, scientiam et auctoritatem, ut intra unionem recuperaretur antiqua autonomia quoad respectivas ipsorum Provincias, atque ita de medio tolleretur pomum discordiarum, quae, praecipue in Italia, fiebant gravissimum, imo et imminens periculum completae ruinae unionis sanctissimae, factae per constitutionem *Felicitate quadam*.

Sublata hoc modo praecipua dissensionum causa, nunc, omnis cura est adhibenda, ut in hac magna Minoritica Familia,

quam constanti amore prosequuti fuimus et prosequimur, gubernium generale, provinciale et locale totius Ordinis facilius, efficacius et salutarius reddatur, et insuper, ut in omnibus Generalibus Comitiis, quando, sexto quovis anno, iuxta Constitutionum praescriptum, simul conveniunt quotquot gaudent iure suffragii in Capitulis Generalibus, semper fiant electiones Ministri Generalis et Definitorii Generalis, cum non dissimili temporis duratione. Sed quoniam, ut experientia docet, nimius Consiliariorum numerus recto regimini magis nocet, quam prodest; necesse est, ut restringatur numerus Religiosorum, fruentium iure adsistendi coetibus definitorialibus. Expedit insuper, ut Ordo agnoscat, quinam de iure vices gerere debeat, Ministri Generalis aut Provincialis, Sede plena, aut Sede vacante; ut electiones fiant cum maturo examine, multa cum serietate et religione, remoto prorsus abusu iteratorum scrutiniorum cum excessivo omnino numero, qui saepius deploratus fuit, et qui non leves discordias fovet, et quodammodo destruit aestimationem debitam auctoritati tum eligendorum, tum electorum; ut novae electiones semper debitis normis et intra debitos limites peragantur.

Praeterea, cum tituli honorifici, ius praecedentiae, et exemptionum, seu personalia privilegia, concessa velut in praemium temporale et velut honor terrenus, religiosas familias facile avertant a plena regularis disciplinae observantia, et saepissime etiam a vero progressu individuali in virtutibus, iure meritoque quamplures e dignioribus filiis Seraphici sanctae humilitatis Magistri Francisci Assisiensis, vehementissime cupiunt et instant, ut tales honores et privilegia, quae practice redundant in personale tantum et terrenum commodum, ex Ordine removeantur; cumque talis petitio penitus respondeat desideriis Nostris; idcirco praefata privilegia tollimus, abolemus, abrogamus, exceptione facta, ex parte tamen, pro Ex-Provincialibus immediatis et pro Fratribus, qui duas primas Dignitates totius Ordinis exercuerint, scilicet pro Ex-Ministris Generalibus et Ex-Procuratoribus Generalibus, et pro hisce ultimis, etiam quia officio

Procuratoris Generalis erit adnexum illud Delegati aut Vicarii Generalis.

Haec autem non excludunt, sed id etiam includunt, ut Patribus, qui vires suas consumpserunt aut consumunt in bonum Ordinis, in difficilioribus aut gravioribus muneribus exercendis, omnes et singuli conentur specialem exhibere reverentiam, grati animi significationem, in spiritu verae dilectionis, charitatis et cuiusdam veluti aequitatis: sed gratissimum erit Deo mutuum et sanctum illud certamen, quo subditi suos iam Superiores aliosque benemerentes adiuvabunt et reverebuntur, et quo isti totis viribus evadere curabunt humiliores, et eo magis alieni fieri a quolibet vel desiderio honorum et specialium adiumentorum, quo maiora fuerunt ipsorum merita, tum praeterita, tum praesentia. Deo maxime quidem acceptus et benedictus a Seraphico Patre erit ardor ille laudabilissimus, quo viri apostolici, peritissimi sacrarum scientiarum professores atque eximii educatores et moderatores Fratrum Minorum, nullum alium honoris titulum aut privilegium habere satagent, quam abiectos vivere in Domo Dei, novissimum locum quaerere, et nullum suorum operum praemium desiderare in terris, ut securius maiora praemia, imperituros honores, retributionem maximam in aeterna beatitudine consequantur.

Quapropter Motu hoc proprio sequentia omnino perpetuoque servanda edicimus, decernimus, mandamus:

I. Sex tantum erunt Definitores Generales, ex quibus duo pro lingua italica; unus pro lingua germanica; unus pro lingua anglica; unus pro lingua gallica; unus pro lingua hispanica.

II. Lingua tamen hic sumenda erit promiscue etiam pro imperio, regno, regione, cum linguis et regionibus affinibus vel vicinioribus, dummodo tamen eligendus veram peritiam habeat linguae, in praecedenti articulo designatae.

III. Officium Ministri, Procuratoris et Definitorum Generalium per sex tantum annos perdurabit. Post primum tamen sexennium Minister, Procurator et duo tantum ex Definitoribus rationabili de causa reeligi poterunt ad secundum sexen-

nium, dummodo duas ex tribus partibus votorum favorabilium obtineant. Pro ulteriori sexennio requiritur licentia S. Sedis.

IV. In electionibus Ministri Generalis, Procuratoris Generalis et Ministri Provincialis, si post tertium scrutinium, non habeatur electio, fiat quartum, in quo vocem passivam habeant duo Patres, qui maiorem suffragiorum numerum in tertio retulerint: et si suffragia fuerint paria, electus declaretur religione senior. - In electionibus Definitorum, tum Generalium, tum Provincialium aliorumve Superiorum seu Officialium per scrutinia secreta constituendorum, inaniter peracto primo et secundo scrutinio, fiat tertium tantum, in quo sufficiat maioritas relativa suffragiorum: quod si suffragia fuerint paria, electus proclametur religione senior.

V. Ministri, Custodes et Definitores Provinciales per triennium in officio perdurent. Ministri Provinciales, Custodes et duo ex Definitoribus rationabili de causa reeligi possunt ad secundum triennium; sed pro ulteriori triennio requiritur licentia S. Sedis.

VI. Guardiani per triennium in officio perdurent, seu de Capitulo ad Capitulum: abrogatis omnino congregationibus annuis seu intermediis. Elapso triennio, Guardiani iusta de causa eligi possunt pro alio conventu; pro secundo triennio in eodem conventu, requiritur licentia Ministri Generalis. Pro tertio autem triennio in eodem conventu, et pro quarto triennio in alio vel aliis requiritur licentia S. Sedis.

VII. Absente Ministro Generali, Procurator Generalis, et absente Provinciali, Custos Provincialis munere Delegati Generalis vel Provincialis respective fungi debet; qui, vacante officio, nomen Vicarii Generalis vel Provincialis item respective assument.

VIII. Tituli praecedentiae et exemptiones de iure vel consuetudine in Ordine vigentes inter eos, qui actu Superiores non sunt, omnino tolluntur. Soli Ex-Ministri et Ex-Procuratores Generales, semper et ubique, et Ex-Provincialis Minister durante immediato triennio, sed in sua Provincia tantum, titulum et

praecedentiam habere poterunt cum voce activa et passiva in capitulis generali et propriae Provinciae, si de Ex-Generali et Ex-Procuratore, et in Capitulo Provinciali, si de Ex-Provinciali agatur. Nullus vero, etiamsi sit Ex-Generalis, locum aut vocem habere poterit in congressibus definitorialibus, sive generalibus, sive provincialibus.

IX. Fiant reformationes studiorum, et normae Lectorum constituendorum, suppressis titulis officiorum, quae actu non exercentur.

X. Constitutiones Ordinis reformentur infra sex menses iuxta praescripta in praesenti decreto, idque per specialem Commissionem a S. Sede designandam, additis insuper necessariis aliis et opportunis modificationibus, tum ut plane respondeant hodiernis praescriptionibus Canonicis, tum ut e medio tollantur abusus, qui novissimis praesertim temporibus hinc inde irrepserunt, tum ut spiritus vere seraphicus in toto Ordine efficacius uberiusque vigeat novaque semper incrementa suscipiat. — Haec tamen Constitutionum reformatio non importat substantialem mutationem earumdem, sed novam tantummodo editionem cum suppressione, vel modificatione eorum, quae, hisce Nostris praescriptionibus contradicunt, et cum emendationibus et additionibus opportunis et necessariis.

Nomina Moderatorum Curiae Generalitiae Ordinis Minorum, per has Nostras praescriptiones reformatae, a Nobis electorum et constitutorum, in separato documento publicari mandamus. Circa Commissionem novae Constitutionum editioni parandae, cum novis Superioribus voluntatem Nostram communicandam curabimus. Denique ipsis Superioribus Generalibus, ad maius totius Ordinis bonum et incrementum, opportunas Regiminis Normas dabimus.

Contrariis quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die 23 Octobris anni 1911, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

EPISTOLAE.

I.

AD RR. PP. DD. ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS CANADENSES, POST PERACTUM FELICITER CONCILIUM PLENARIUM.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Missam a vobis communem epistolam, cum primum ecclesiarum vestrarum Concilium Plenarium sollemnibus concluderetis caerimoniis, existimare debetis accidisse Nobis vehementer gratam, tametsi hoc intervallo nihil vicissim litterarum a Nobis accepistis: nunc enim, postquam huius Apostolicae Sedis iudicio acta eius Concilii recognita et probata sunt, maturum putavimus vobis, Venerabiles Fratres, gratulando rescribere. — Equidem ecclesiam Canadensem quanto opere diligamus quamque habeamus caram, satis iam videmur declarasse, cum celeberrimus conventus Marianopoli actus est in honorem sacratissimae Eucharistiae, itemque per sollemnia saecularia ob memoriam conditae Quebecensis urbis. Pariter autem constat caritatem eiusmodi in Nostris quoque Decessoribus fuisse perpetuam. Profecto, ut ista ecclesia sensim ad hanc amplitudinem perveniret, multiplici factum est causa, nimirum et prudentia hominum clarissimorum, qui primi auctores eius fuerunt, et virtute eorum qui vitam ipsam pro ea profuderunt, et Cleri utriusque sedulitate, et sacrorum antistitum qui eam ex ordine gubernarunt, diligentia et cura: sed in primis ad id valuit gratia paternumque studium Pontificum Romanorum, qui quidem in omni varietate temporum ei adesse eandemque in maius provehere non destiterunt. Hinc illa exstitere arctissima amoris vincula, quae vos omnes Apostolicae Sedi coniunctos tenent, quaeque quum Cleri ac populi inter ipsos et cum Episcopis suis coniunctionem confirment, magnum rebus vestris incrementum roboris afferunt. Nec silentio praetereundi sunt, qui civitati praesunt; quorum vel aequitas vel sapientia sane est commendabilis, quod non, ut fere fit, sacram potestatem odiose coangustent, sed omnem ei libertatem muneris permittant: quo enim largius benefica vis religionis in vitas hominum influxerit, eo etiam melius prosperitati rei publicae consultum fuerit. — Iam vero ad refovendos christianos spiritus in istis regionibus, ad actuosam bonorum virtutem acuendam, denique ad vires quodam modo reficiendas ecclesiae Canadensis optimam vos rationem inivisse videmini, cum Plenarium celebrastis Concilium: cuius quidem Nos prospero laetoque exitu vobis plurimum ex animo gratulamur. Etenim illa Nobis magnae fuerunt

voluptati, quod Quebecenses cives - quae urbs illustris iure delecta est Concilii sedes, cum christianam sapientiam primum acceptam longe lateque inter Canadenses diffuderit - vos, quotquot conveneratis Patres, summo studio maximisque honoribus et laetitiis prosecuti sunt; quod vobis et eximio viro praesertim, qui Personam Nostram gerebat ut Delegatus Apostolicus, magistratus publici honestissimas observantiae significationes dederunt; quod maxime inter vos, cum ancipites difficilesque causae in consultationem venerint, tamen summa semper animorum fuit consensio. — Quae autem communiter a vobis consulta et decreta sunt, certo scimus praeclaros utilitatis latura esse fructus, modo iis rite obtemperetur, quod futurum confidimus. Etsi vero quid pro his temporibus potissime sit opus facto, ipsi per vos videtis, idque non solum deliberando spectastis, sed etiam per Synodales Litteras Clerum populumque admonuistis, tamen quaedam sunt, quae Nobis videntur singularem a vobis diligentiam requirere.

Itaque primum volumus, prudenter vos quidem sed perseveranter detis operam, ut quaecumque etiamnum insident sententiarum discrepantiae inter catholicos propter generis et linguae discrimina, eae funditus tollantur. Nihil enim tam decet homines eiusdem fidei eiusdemque gregis, quam concordibus omnino inter se esse animis; nihilque hac est concordia magis necessarium ad religiosam rem in ista regionum immensitate promovendam. — Deinde, omnes hortari catholicos ne cessetis, ut sese non modo privatim, sed publice etiam tales exhibeant. Neque enim licebit, quod laboramus, *omnia,* quantum potest, ***instaurare in Christo,*** nisi, praeter mores singulorum domesticamque societatem, civilia quoque instituta spiritus Christi pervaserit. — Ad hanc rem quoniam prorsus necesse est christianae praecepta sapientiae vulgo esse cognita, idcirco vobis, Venerabiles Fratres, ceterisque omnibus, quorum est procuratio animarum, attente vigilandum erit, ne in scholis elementorum unquam de religione institutio desideretur, verum quotidie ad certas horas habeatur, et quidem ita, ut pueri cum sinceram notitiam, tum amorem Ecclesiae matris et caelestium doctrinarum, quas illa tradit, imbibant. In ephebeis vero et in athenaeis catholicis altius debent studio religionis erudiri adolescentes, quo fiat, ut deinceps nec periculose versentur cum civibus acatholicis, et praeiudicatas quoque opiniones, quae lumini evangelicae sapientiae officiunt, eorum animis possint disputando detrahere. — Atque hoc est, quod postremo cupimus maximae esse vobis curae, ut qui nobiscum de fide dissident, eos, revocatos ab errore, ad Ecclesiae complexum invitetis. Sacrorum enim pastorum est non modo oves, quae congregatae sunt, custodire, sed etiam devias reducere. Huiusmodi cum

sint acatholici Canadenses, iique magnam partem, conscientiae bonae, diligenter eis opus est, oblata veritatis luce, aditum ad unicum ovile Iesu Christi patefacere et munire. Id autem ut certa quadam et stabili ratione fiat, vos, de animarum salute tam sollicitos, studiose daturos operam pro certo habemus.

Auspicem vero divinorum munerum et praecipuae Nostrae benevolentiae testem, vobis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die x mensis Iulii anno MCMXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

II.

AD CLAROS VIROS BALFOUR OF BURLEIGH, ROSEBERY, IACOBUM DONALDSON, MODERATORES UNIVERSITATIS STUDIORUM SANCTI ANDREAE IN SCOTIA, DE SOLLEMNIBUS OB ANNUM D AB INSTITUTA UNIVERSITATE.

Clari viri, salutem. — Quum quingentesimo natali istius Academiae celebrando festos solemnesque dies nuper indiceretis in mensem Septembrem proximum, recte existimastis non alienam debere esse a vestra societate laetitiae hanc Apostolicam Sedem, cuius auctoritate id sit illustre doctrinarum domicilium constitutum. Itaque in primis curae vobis habuistis per communem epistolam, plenam officii, Nos impense rogare, ut saecularia illa sollemnia participare vellemus. Equidem libentissime facturi sumus, ut huic obsequamur voto; vobisque pro vestra erga Nos humanitate singulares gratias agimus. Deum vero suppliciter precamur, ut et studiis vestris lumine sapientiae suae semper adsit, et vos, qui decessores Nostros, bene de ista Academia meritos, tam pia memoria colitis, perfecta Nobiscum caritate coniungat.

Datum Romae apud S. Petrum, die x mensis Iulii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. P. D. STEPHANUM EHSES, PROTONOTARIUM APOSTOLICUM, ACCEPTO QUINTO VOLUMINE OPERIS A SOCIETATE GOERRESIANA INSTITUTI CONCILIO TRIDENTINO ILLUSTRANDO.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Societatem Goerresianam promovendis inter catholicos Germaniae litterarum studiis pluries iam Nos per occasionem laudavimus, cum ob alia documenta suae in optimo proposito diligentiae, tum praesertim quod Concilium Tridentinum, conquisitis undique collectisque omne genus monumentis rerum gestarum, illustrandum denuo suscepisset. Etenim huius tam laboriosi doctique operis non is tantum est fructus, ut magni Concilii in omnibus actis decretisque liceat plenius et certius sententiam assequi, sed etiam ut appareat quantum doctrinae et studiorum, quantum consilii et prudentiae Tridentini illi Patres in medium contulerint. Nunc autem, cum quintum operis volumen editum est, quod tuarum proprie vigiliarum est munus, tibi Nos libenter singularem et tribuimus laudem et habemus gratiam, eo magis quia, pro tua in Nos pietate, illud Nobis dicatum voluisti. Tu vero perge, dilecte Fili, operam studiumque tuum navare Ecclesiae sanctae, ut facis: atque habe tibi cum tuis omnibus ex instituto Goerresiano sodalibus, testem praecipuae benevolentiae Nostrae, apostolicam benedictionem, quam vobis Nos, ad concilianda divinae gratiae subsidia, peramanter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXII mensis Iulii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

IV.

AD R. P. D. EDUARDUM LIKOWSKI, EPISCOPUM TIT. AURELIOPOLITANUM, VICE SACRA ANTISTITEM POSNANIENSEM, DENA SACERDOTII LUSTRA COMPLENTEM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ubi accepimus, sollemnem tibi a tuis gratulationem fieri, quod dena in sacerdotio lustra compleveris, equidem electricis notis significandum curavimus, Nos tibi in eum diem ex animo bene precari. Sed tua in Ecclesiam sanctam praeclara promerita, quae te carissimum Nobis faciunt, expressiorem quamdam significationem animi requirere a Nobis vide-

bantur. Quare hanc ad te mittimus epistolam, quae et benevolentiae Nostrae caritatem tibi confirmet, et salutem tibi nuntiet prosperitatemque in annos multos, et, conciliatricem divinorum munerum, afferat apostolicam benedictionem, quam tibi, Venerabilis Frater, et utrique dilecto Nobis Clero ac populo, Gnesnensi et Posnaniensi, amantissime impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVI mensis Septembris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

V.

AD R. D. ALOYSIUM TALAMONI, IN SEMINARIO MODOETIENSI PROFESSOREM, OB EXEMPLAR VOLUMINIS " SUNTO DI STORIA POLITICA, TERZA EDIZIONE " BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITUM.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quoniam satis comperuimus multis abhinc annis te non minus diligentiae studio quam integritate doctrinae in rerum memoriâ alumnis Seminarii Modoetiensis tradendâ operam navare, libenti quidem animo accepimus per lectiones tuas tertia vice typis nuper editas in volumenque collectas actuosi rectique magisterii tui munus, ut ita dicamus, locorum temporumque finibus superatis, in posterum perpetuari et in alia quoque diffundi Seminaria.

Cuius voluminis primum exemplar Nobis a te reverenter exhibitum, tuae erga Romanum Pontificem venerationis testimonium praebuit Nobisque, hac etiam de causa, gratum et iucundum obvenit.

Macte igitur animo, quandoquidem cum veritatem, ut ipse ais, in omnibus sis prosecutus, nihil tibi formidolosum; nulla, si qua extiterit inimicorum, modernistarum in primis, agitatio, tibi pertimescenda; quin etiam in veritate strenue tuenda perseverare ne desines, additis praesertim laude Nostra viribus, quam iure merito tibi tribuimus non solum ut ipsa curis a te exantlatis praemium atque sollatium accedat, sed etiam ut discipuli tui ex praeceptoris honore alacritatis studiique haud parvum stimulum percipiant.

Peculiaris dilectionis autem in te Nostrae argumentum apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte Fili, tuisque discipulis omnibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die V Octobris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

VI.

AD RR. PP. DD. EPISCOPOS HELVETIORUM DE REBUS COMMUNITER SIGNIFICATIS GRATULANDO RESCRIBIT.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratias vobis, Venerabiles Fratres, agimus pro eo, quod tribuistis Nobis nuper, communium officio litterarum. In eis enim admodum placuit et vestra gravis expostulatio de hac quinquagenaria commemoratione facti in Sedem Apostolicam maxime iniuriosi, et vestra doloris significatio, quod ubique fere gentium inimica vis perniciem Ecclesiae molitur. Nos quidem in tanta rerum acerbitate praecipue Fides divina sustentat, cum cogitamus adesse Nobis Iesum Christum, nec eum nunquam defuturum Ecclesiae suae. Sed tamen non paulum solatii Nobis afferunt Venerabiles Fratres dilectique filii, qui sollicitudines molestiasque Nostras participant, ut vos ipsi facitis. — Nec minus gratum est quod scribitis, usum sanctissimae Eucharistiae, post editas a Nobis in eam rem praescriptiones, increbrescere in populis vestris iam coepisse; quodque profitemini de pueris ad caeleste Epulum admittendis maturius, quemadmodum decretum a Nobis est, omnem vos adhibere et adhibituros curam. Itaque non vos hortamur, ut sancta urgeatis proposita; perspectam enim habemus vestram diligentiam: sed ut fructuosi vestri labores eveniant, auspicem divinorum munerum, apostolicam benedictionem vobis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro amantissime impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die x mensis Octobris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

CIRCOLARE AGLI ORDINARI D'ITALIA SULLA « STORIA DELLA CHIESA ANTICA » DI MONS. LUIGI DUCHESNE.

È a cognizione della S. Sede che in qualche seminario è entrata l'opera del Duchesne « Storia della Chiesa antica » ed è stata posta in mano agli alunni, se non come testo di scuola, almeno come testo di consultazione.

Se si fosse atteso ciò che in una recente polemica ebbero ad ammettere quelli stessi che curarono la pubblicazione di quest'opera, cioè, essere essa « *un libro riservato pei dotti, per uomini di molta coltura, da non diffondersi nei seminari* », senza dubbio maggior cautela si avrebbe avuto sull'ammissione di questa opera.

Ma a parte questa confessione degli interessati, ben più grave giudizio debbo portare a cognizione dei Rmi Ordinari diocesani. Giacchè posto il dubbio se la « Storia della Chiesa Antica » del Duchesne potesse ammettersi o almeno tollerarsi nei seminari, chiesi, come era mio dovere, il parere di consultori competenti, persone non solo estranee alla recente polemica, ma al sommo temperanti: ed il voto è stato del tutto negativo; giacchè per le reticenze studiate e continue (che del resto ammette lo stesso autore) in cose talora di prima importanza, particolarmente se hanno attinenza col soprannaturale; per il dubbio che getta su altre, o per il modo con cui le espone, non solo non dà il vero concetto della Chiesa, ma lo falsa e lo svisa enormemente, presentandola quasi come spoglia di quei carismi soprannaturali su cui essa si basa, e senza di cui non può spiegarsi.

Si aggiunga il quadro dei martiri, dei quali non solo fa scomparire il gran numero, ma che spesso rappresenta come affetti di fanatismo, scuotendo così il grande argomento, che dal loro eroismo soprannaturale si ricava in prò della fede: mentre viceversa i persecutori si presentano come uomini di genio, mossi alle persecuzioni da un grande ideale politico.

Gli stessi Padri della Chiesa, questi veri genî dell'umanità, escono da questa storia diminuiti ed in alcuni casi annientati. Così pure le epiche lotte per la fede contro gli eretici si ama spesso farle passare

come cavillosi litigi, effetto di malintesi, che potevano facilmente comporsi; quasi che non vi fossero differenze sostanziali nella fede dei Padri della Chiesa e in quella di Ario ed altri. E non meno malconci riescono molti altri punti di capitale importanza, come il culto della Vergine SSma, lo stato della chiesa romana, l'unità della Chiesa ecc. Per cui si è giudicato sommamente pericolosa e talora anche esiziale la lettura di questa storia, così da doverne assolutamente proibire l'introduzione nei Seminari, anche come semplice testo di consultazione.

Riferita la cosa al S. Padre, Sua Santità ha pienamente approvato questo parere, e mi ha ordinato di fare le opportune comunicazioni ai Rmi Ordinari d'Italia: ciò che compio con la presente.

Roma, 1 Settembre 1911.

G. Card. De Lai, *Segretario.*

II.

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis S. Congregationis Consistorialis decretis SSmus D. N. Pius PP. X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

22 septembris 1911. — Cathedrali ecclesiae Ecclesiensi praefecit sacerdotem Iosephum Dallepiane, presbyterum dioecesis Placentinae ibidem canonicum cathedralis ecclesiae et Vicarium Generalem.

27 octobris 1911. — Titulari ecclesiae archiepiscopali Nazianzenae R. P. Dionysium Schuler, iam Ministrum Generalem Ordinis Fratrum Minorum Unionis Leonianae.

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I.

DECRETUM QUO MODERATORES GENERALES ORDINIS FRATRUM MINORUM CONSTITUUNTUR.

SSmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa X, ad normam Motus-Proprii *Quo magis*, huius diei 23 Octobris 1911, sequentes Moderatores Generales Ordinis Fratrum Minorem eligere et constituere ad nutum Sanctae Sedis dignatus est:

Ministrum Generalem
P. PACIFICUM MONZA.

Procuratorem Generalem
P. PLACIDUM LEMOS.

Definitores Generales
P. FRANCISCUM MASULLI
P. IOSEPHUM BOTTARO
P. PETRUM BEGLEY
P. LUDOVICUM ANTOMELLI
P. COLUMBANUM DREYER
P. VALERIANUM BENDES.

Qui omnes, a promulgatione huius Decreti, in possessionem proprii muneris legitime immissi declarantur, quique proinde omnino a Superioribus et a subditis universis, tamquam veri Moderatores Generales Ordinis Minorum habeantur, iisque virtute sanctae obedientiae, humili et religiosa reverentia fideliter pareant.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, die 23 Octobris anno 1911.

L. ✠ S.

FR. I. C. CARD. VIVES, *Praefectus.*

F. Cherubini, *Subsecretarius.*

II.

EPISTOLA AD R. P. D. BERNARDUM IOSEPHUM DOEBBING, O. M., EPISCOPUM SUTRINUM ET NEPESINUM DE MOTU PROPRIO « QUO MAGIS », DE DECRETO ADIUNCTO, DEQUE ELECTIONE R. P. LUDOVICI SCHULER IN ARCHIEPISCOPUM, FAMILIAE MINORITICAE COMMUNICANDIS.

Illmo e Rmo Monsignore,

La Santità di Nostro Signore Pio Papa X, per dare un attestato del suo speciale amore all'Ordine dei Frati Minori, si è degnata ordinare, che l'accluso Motu-Proprio e annesso Decreto, vengano da Lei, come Vescovo Francescano, specialmente delegato al caso, promulgati innanzi alla Curia Generalizia ed a tutta la Religiosa Famiglia del Collegio Internazionale di S. Antonio in Via Merulana, all'uopo convocata nella Chiesa del detto Collegio.

Vuole inoltre il Santo Padre, che nell'augusto Suo nome la stessa S. V. ringrazi pubblicamente il Reverendissimo Padre Schuler per le sue benemerenze verso l'Ordine, e per la buona volontà e spirito di sacrifizio, col quale lo ha governato.

Come solenne attestato di tanta benevolenza, voglia anche annunziare a tutta la religiosa Famiglia, che Sua Santità si è degnata di elevare il sullodato Padre Schuler alla dignità Arcivescovile; e siccome quest'onore non è soltanto per la sua degnissima persona, ma anche per speciale decoro di tutto l'Ordine, tanto caro al Papa, vuole la Stessa Santità Sua, che da lui venga accettato con umile e pronta obbedienza.

Inoltre il Santo Padre comanda, in virtù di santa obbedienza, ai nuovi eletti Superiori Generali di accettare umilmente e prontamente l'onere ad essi imposto, sforzandosi di governare l'Ordine con ogni sollecitudine, perchè questo faccia sempre nuovi progressi nello spirito serafico a vantaggio del popolo cristiano e delle Missioni estere, alle quali l'Ordine intiero ha consacrato e consacra i sudori ed anche il sangue dei suoi migliori Figli; e a tale scopo pongano tutti la loro fiducia nel S. Cuore di Gesù, e nell'intercessione validissima dell'Immacolata Vergine Maria, e nella paterna protezione del Serafico Patriarca.

Finalmente la S. V. aggiungerà, che Sua Santità concede al Reverendissimo Padre Schuler e al cessante e nuovo Definitorio ed all'Ordine intiero la Sua Apostolica Benedizione, perchè sia pegno di strettissima carità, pace e concordia di tutti i Religiosi fra loro, senza distinzione

nè preferenza di ex-Famiglia, anzi efficacemente si estenda con fraterno ardore, sempre crescente, a quanti fanno parte del Primo Ordine Francescano.

Della S. V. Illma e Revma

Roma, 23 Ottobre 1911.

Devmo Servitore ed affmo Confratello
Fr. G. C. Card. Vives, *Prefetto.*

F. Cherubini, *Sottosegretario.*

SACRA ROMANA ROTA

SALISBURGEN.

DIMINUTIONIS BENEFICII PAROCHIALIS.

Pio PP. X, feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno nono, die 23 Augusti 1911, RR. PP. DD. Franciscus Heiner, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* « Salisburgen. » *inter Emum Cardinalem Archiepiscopum Katschthaler conventum et appellatum, repraesentatum per procuratorem Antonium Cagiano de Azevedo, Advocatum, et inter Reverendum parochum Nicolaum Naschberger, actorem appellantem, repraesentatum per Sac. A. Colomb, Advocatum, sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Consistorium archiepiscopale Salisburgense per decretum diei 15 Septembris anni 1909 Rev. Dño Nicolao Naschberger, parocho Nonnthalensi, praecipiebat, ut suis cooperatoribus salarium seu stipendium decem coronarum hebdomatim persolveret. Contra hoc decretum parochus Naschberger recursum interposuit sub die 28 Septembris, anno 1909, ad idem archiepiscopale Consistorium, quod, afferens plurimas rationes quibus ad edendum decretum commotum fuerat, illud omnino confirmavit, decernens: « Il Consistorio perciò mantiene il Decreto del 15 Settem-« bre 1909, ed attende, che il Signor Parroco si sottometta al medesimo « senz'altro indugio ».

At Parochus Naschberger noluit obtemperare et interpellavit archiepiscopale Consistorium per litteras diei 14 Octobris eiusdem anni, « an « dispositiones praefati Decreti diei 15 Septembris 1909 considerandae

« sint uti sententia definitiva, vel non ». Obtento affirmativo responso, statim appellationem contra dictum decretum interposuit ad Tribunal metropolitanum Pragense, quod autem appellationem reiecit, declarans in hac causa se non habere competentiam, quia, ut archiepiscopalis ordinariatus Salisburgensis in suis litteris appellationi adiunctis adnotat, « sententia iudicialis a prima instantia nec petebatur nec ferebatur, ergo « fundamentum appellationi secundae instantiae deest. In casu potius « agitur de decisione administrativa archiepiscopalis ordinariatus in « causa quae aperte subiecta est iurisdictioni episcopali, contra quam « decisionem tantummodo recursus Romanus, non autem appellatio « iudicialis conceditur ». Tunc parochus Naschberger recursum habuit ad Sanctam Sedem, ac per rescriptum SSmi causa in H. S. T. ad decidendum proposita est sub dubio « *An decretum Emi Archiepiscopi Salisburgensis diei 15 Septembris anno 1909 sit sustinendum in casu vel non* ».

Quod ad factum spectat, pauca praemittenda sunt: In provincia Salisburgensi, uti in omnibus aliis Austriaci regni dioecesibus, parochi ex immemorabili consuetudine victum et tectum nec non congruum salarium hebdomatim suis cooperatoribus praestare tenentur. Parochi vero habent ius percipiendi a Gubernio pro quolibet Cooperatore 800 circiter coronas, plus minusve, pro diversa conditione paroeciae. Praeterquam cooperatores sacrificium missae offerunt quotidie ad intentionem parochi, qui percipit cunctas eleemosynas missarum a cooperatoribus celebratarum. Lex civilis diei 19 aprilis anno 1885 statuit, quaenam esse debeat congrua parochis ex « Fundo religionis » competens. Huic legi consentaneum est « Generale Decretum » Consistorii Salisburgensis diei 18 Aprilis 1888, quod statuit, ut omnes parochi suis cooperatoribus praeter victum ac habitationem stipendium seu salarium solverent, quod ad minimum octo coronas per hebdomadam assignaretur. Sed parochus Naschberger praedicto Decreto Archiepiscopali haud obtemperavit. Cumque eius cooperator recursum haberet ad Ordinariatum, hic per novum Decretum speciale diei 20 Septembris anno 1893 parocho praecepit, ut communes dispositiones iam editas observaret, ac salarium octo coronarum statim suo cooperatori persolveret. Dominus Naschberger prius quidem cooperatoris querelae nonnullas obiectiones fecit, sed tandem ordinariatus praeceptis obtemperavit. Anno vero 1898, die 19 Septembris, nova lex a Gubernio promulgata fuit, quae, cooperatorum quidem conditionem negligens, statum vero parochorum meliorem reddebat. Quapropter Ordinariatus Salisburgensis, habita ratione augmenti congruae parochorum, et attentis cooperatorum conditionibus pro temporum difficultate haud sufficientibus, iustitiae aequitatique congruens existimavit, ut magis

aequa portio inter parochorum congruam et cooperatorum salaria adstaret. Hinc statuit Ordinariatus, ut in singulis dioecesis paroeciis haec norma ex hinc observaretur: Parochi, qui pro congrua suorum cooperatorum 350 florinos seu 700 coronas annuatim recipiunt, ipsis cooperatoribus hebdomatim novem coronas solvere debent; illi vero qui recipiunt 400 florinos seu 800 coronas cooperatoribus decem coronas hebdomatim solvere tenentur. At parochus Naschberger normis noviter constitutis haud obtemperavit. Hinc Consistorium Salisburgense per decretum speciale diei 15 Septembris anno 1909, quod iterum fuit confirmatum ab eadem auctoritate altero decreto diei 13 Octobris 1909, parocho Naschberger stricte mandavit, ut suis cooperatoribus salarium 10 coronarum hebdomatim persolveret. Hisce omnibus in facto praemissis, videndum est, utrum Emus Cardinalis Salisburgensis iure meritoque decretum a parocho impugnatum tulerit nec ne.

Quod ad ius attinet:

Unica igitur quaestio in casu agitur de *iure Episcopi* parochorum cooperatoribus *congruam assignandi*, deque *officio* seu *debito parochorum hanc assignatam congruam* suis cooperatoribus ex reditibus beneficii parochialis *praestandi*. De hoc quod cooperatori competat congrua sustentatio, quaestio existere non potest. Clare stricteque hoc ius cooperatoribus attribuunt leges ecclesiasticae, v. gr. in *Cap 3, X, III, 6*, uti et fundatum est hoc ius in rei natura secundum verba Apostoli: « Nescitis « quoniam qui in sacrario operantur, quae de sacrario sunt, edunt: et « qui altari deserviunt, cum altari participant » (*1 Cor 9, 13*). Quoad autem quaestionem, an competat Episcopo *ius assignandi* cooperatoribus congruam et quidem ex reditibus parochi, sufficit scire praescriptionem Concilii Tridentini in *Sess. XXI, c. 6, de Ref.*: « Episcopi etiam tan« quam Apostolicae Sedis delegati, in omnibus ecclesiis parochialibus « vel baptismalibus, in quibus populus ita numerosus sit, ut unus rector « non possit sufficere ecclesiasticis sacramentis ministrandis.... cogant « rectorem.... sibi tot sacerdotes ad hoc munus adiungere, quot suffi« ciant ». Et caput 6 statuit, ut « Episcopi, etiam tamquam Apostolicae « Sedis delegati, eisdem.... coadiutores aut vicarios pro tempore depu« tarent, *partemque fructuum eisdem pro sufficienti victu assignarent* ». In uno et altero casu, quia in utroque ratio est eadem, nempe cura sufficientis sustentationis cooperatorum, Episcopo attributum est ius eisdem assignandi congruam pro sufficienti eorum victu.

Ita decidit et S. C. C. in *Aquen.* 2 Aug. 1721: « Parochum curatum « ecclesiarum, quarum altera ab altera tam longe distat, ut debiles ad « eam non sine magna difficultate accedere possint, cogi debere ab Or-

« dinario in alterutra ex ipsis... retinere coadiutorem pro administra-
« tione Sacramentorum *propriis sumptibus et expensis, ab Episcopo ap-*
« *probandum* ». Idem confirmant Constitutiones Summorum Pontificum. Constitutio Innocentii XIII *Apostolici Ministerii* diei 13 Maii 1723, edita pro disciplina ecclesiastica in Regnis Hispaniarum restauranda, deinde a Benedicto XIII, in Const. *In Supremo* diei 23 Sept. 1724, ad universum orbem extensa, uti declarat Bened. XIV in alia Const. *Pastoralis Curae* diei 5 Augusti 1778, uti refert etiam Giraldi, *Iur. Pont, par. 2, sub 19,* et Lucidi, *De Visitat. SS. Limin., Vol. 1, pag. 348,* quoad mercedem vicariis temporaneis seu cooperatoribus debitam ita statuit: « Quoties
« itaque in aliis parochialibus ecclesiis, quae, ut praefertur, unitae non
« sint, oportuerit ex aliqua iusta causa provideri per cooperatores pa-
« rochorum, aut per vicarios temporaneos, causa sit Episcopis pro data
« sibi a Tridentino potestate, *partem fructuum praedictis coadiutoribus*
« *aut vicariis assignandam, determinare in ea quantitate, quae pro suo*
« *prudenti arbitrio et conscientia conveniens videbitur,* ratione scilicet
« habita redituum et emolumentorum ecclesiae parochialis, in qua depu-
« tati fuerint, nec non inspectis conditionibus loci, numero animarum,
« qualitate laboris et quantitate impensarum, quas commissi officii ne-
« cessitas postulaverit... nec ulla parochorum contradictio aut exemptio
« aut appellatio, aut cuiuscumque iudicis inhibitio exsecutionem deputa-
« tionis et assignationis certae partis fructuum in casibus praemissis
« suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetu-
« dine, etiam immemorabili ». Hanc competentiam Episcopi, determinandi congruam sufficientem a parocho suis cooperatoribus praestandam, docet communis doctrina canonica. Giraldi in suo opere *Animadversiones et additamenta ad Aug. Barbosa* (*p. 2, n. 3*) scribit: « Congrua portio
« huiusmodi vicario assignanda est *arbitraria* Episcopo, pensata quali-
« tate personae, beneficii et loci... ». Idem Lombardi (*Iur. can. Iust. I, p. 26*) docet: « Has vero (sc. vicarios parochorum), quorum varia sunt
« nomina pro variis regionum moribus... recte deputant parochi ipsi,
« accedente tamen Episcopi adprobatione, *ad quem etiam pertinet con-*
« *gruam illis assignare* ». Aichner (*Compend. iur. can., p. 455*) monet:
« Congruam sustentationem eorum (cooperatorum) *determinare,* pariter
« est Episcopi ». Santi (*Praelect. iur. can., l. 3, t. 6, n. 11*) non aliter scribit: « Si autem sermo sit de coadiutoribus, sive temporaneis sive
« perpetuis in beneficiis parochialibus, iuxta sensum *cap. 3, h. t., et*
« *cap. 6, Sess. 21, De ref.* in Tridentino, Episcopus debet vel de fructi-
« bus beneficii, vel aliunde eisdem consulere, ut habeant congruam
« sustentationem ». Inter veteres etiam canonistas non adest de hoc dis-

sentio, et Schmalzgrueber in *tit. 6, l. 3, nn. 8, 10,* relatis verbis *cap. 6, Sess. 21,* Concilii Tridentini *De ref.* addit: « Proceditque hoc, etsi coadiutor « fuerit dives, ita ut de suo patrimonio vivere possit; quia nemo suis « stipendiis militat unquam ». Neque huic potestati Ordinariis ab Ecclesiae auctoritate commissae derogari potest per sententiam Supremi Tribunalis civilis Austriaci, qua decisum est, parochos cogi non posse ad congruam cooperatorum ex propriis solvendam. Id tantum ex sententia praefata sequitur, quod dispositio Ordinarii qua parochus aliquid ex propriis ad cooperatorum sustentationem solvere iubeatur, sanctione caret potestatis civilis, cuius proinde auctoritas in tali casu invocari non potest. Nec etiam dicatur, augmentum parochis in favorem cooperatorum impositum obstare iuri communi, quod diminutionem beneficiorum ex quacumque causa omnino vetat, nam rubrica, quae uti vera lex consideranda est, praescribit: « Ut beneficia ecclesiastica sine dimi- « nutione conferantur » (*c. un. X, 111, 12*), et Concilium Trid. in *Sess. 25, c. 5, De ref.* statuit: « Ratio postulat, ut illis, quae bene constituta sunt, « contrariis ordinationibus non detrahatur. Quando igitur ex beneficio- « rum quorumcumque erectione seu fundatione aut aliis constitutioni- « bus... certa illis onera sunt iniuncta, in beneficiorum collatione seu « in quacumque alia dispositione eis non derogetur... ». Cum his legum praescriptionibus consonat etiam doctrina canonistarum uti expl. causa docent Fagnanus, Aichner aliique plurimi. - Sed contra dicendum est, omnes has dispositiones iuris loqui de diminutione beneficiorum *pensione* beneficiatis imposita. Episcopum non valere sine licentia Sedis Apostolicae pensionem in sensu stricto intellectam beneficiatis imponere, nemo negat, sed est et negandum, quod retributio laborum a cooperatoribus pro parocho praestitorum sit *pensio* in sensu canonico. Pensio est reservatio fructuum beneficii vel partis eorum in favorem beneficiati resignantis vel alterius facta, vel uti Santi (*Prael. iur. can, l. 3, t. 12, n. 11*) dicit: « Pensio est ius percipiendi certam portionem fructuum ex *alieno* « *beneficio* auctoritate legitima et iusta interveniente causa alienis con- « cessum », ergo pensio est ius percipiendi fructus ex alieno beneficio *sine praestatione officiorum vel laborum pro perceptis fructibus.* Ab hac pensione omnino differt *stipendium* seu *salarium,* quod sacerdoti solvitur a parocho in remunerationem laborum. Cooperator qua talis non habet ius percipiendi fructus ex beneficio parochi, sed tantum ius, ut parochus ex suis proventibus suo mercenario retribuat mercede iusta et aequa labores ipsi ab eo praestitos. Quare Benedictus XIV (*De syn. dioec., l. 13, c. 24, c. 14*) scribit: « Capellaniae ad nutum amovibiles be- « neficia proprii nominis... non sunt, *multoque minus pensiones* ».

Quodcumque igitur cooperator percipit ex fructibus beneficii parochi non est aliqua *participatio* fructuum illius beneficii, sed potius salarium seu stipendium a parocho ut debita recompensatio cooperatori ob eius praestitos labores solvenda. In se enim habet solus parochus officium curae animarum in paroecia habitantium, pro quo officio habet ius percipiendi fructus beneficii parochialis. Si ipse solus non omnes labores sui officii praestare valet, v. gr. ob multitudinem parochianorum, debet ex mandato Conc. Trident. (*l. c.*) sibi assumere coadiutores qui eum adiuvent in suo officio, quibus ergo debet solvere ***mercedem*** pro laboribus ab eisdem pro parocho praestitis, et quidem, ut iam supra demonstratum est, iuxta exstimationem Episcopi, a quo et mittitur quisque coadiutor in auxilium parochi. Si igitur in Decreto dicto Archiepiscopali Salisburgensi parochis augmentum stipendii cooperatoribus praestandum praescribitur, non est novum onus constitutum, ex quo beneficium parochiale qua tale oneratur vel diminuitur, sed tantum ***determinatio stipendii seu salarii***, ad quod praestandum ex rei natura quisque parochus obligatus est. Hanc determinationem stipendiorum cooperatorum esse actum iurisdictionis administrativae Ordinarii, nemo negare potest. Quia Episcopus ex iure communi parochos cogere potest, quinimmo ***debet***, ad sacerdotes auxiliares assumendum cum ***congruae iustae assignatione***, per se patet, eum eosdem et ad ***supplementum*** seu ***augmentum*** attentis novis adiunctis compellere posse pro suo prudenti arbitrio et conscientia. Quare plenissimo iure Consistorium Salisburgense parocho Naschberger praecepit, ut stipendium decem coronarum sacerdotibus ipsum adiuvantibus singulis hebdomadis persolveret, quia congrua coadiutoribus, iuxta citatam Constitutionem Innocentii XIII, determinanda est ab Episcopo pro suo prudenti arbitrio et conscientia, habita ratione redituum et emolumentorum ecclesiae parochialis, nec non attentis conditionibus loci, numero animarum, qualitate laboris, et quantitate expensarum, quas commissi officii necessitas postulat. Atqui Ordinarius Salisburgensis haec omnia prae oculis habuit in decernendo augmento congruae cooperatorum. Si quidem parochus Naschberger procul dubio hoc congruae augmentum facile ferre potest, et cooperatores Nonnthalenses dissimiliter ab aliis cooperatoribus archidioecesis extraordinario opere, uti constat ex actis processus, gravati sunt. Tanquam norma generalis pro tota dioecesi vigens habita est ab anno 1904 dispositio Ordinariatus, qua iubentur parochi stipendium hebdomadarium decem coronarum vicariis solvere, ubi congrua pro iisdem a gubernio tributa summam annuam attingit 800 coronarum, et stipendium hebdomadarium 9 coronarum, ubi congrua annua cooperatoris sit 700

coronarum. Cum congrua seu annuum subsidium pro cooperatore in paroecia Nonnthalensi a gubernio tributum sit 800 coronarum, Decretum Ordinarii in casu est conforme normae generaliter statutae, neque aliquid exceptionale pro parocho Naschberger ordinatur.

Porro. Omnes paroeciae, praeter unam, in districtu Salisburgensi pro cooperatoribus annuum subsidium accipiunt 800 coronarum (cf. *Summarium pro Archiep., p. 10*) et parochus Nonnthalensis solus inter omnes renuit regulae generali se subiicere. Quin etiam parochi rurales haud pauci (*Summarium pro Archiep., p. 12*), qui congruam a gubernio percipiunt tantummodo 1600 coronarum, et pro cooperatoribus 600 coronas annuatim, istis 10 coronas hebdomatim solvunt, quin aliqua lege compellantur. Parochus Naschberger vero, praeter quinquennium 500 coronarum, 2000 pro se, et 800 pro unoquoque cooperatore a gubernio percipit, et Decretum Ordinarii ipsi imponit solutionem annuam tantummodo 520 coronarum.

Ratio expensarum domus parochialis, et redituum incertorum paroeciae, nuda assertione parochi actoris fulcitur, quin ullas probationes afferat. Ordinarius ex alia parte contradicit, et in rationibus a parocho allatis, expensas exaggeratas, reditus vero incertos indebite imminutos declarat.

Certe, si perpendatur qualitas et quantitas victus admodum modesti, quem iuxta *Pastorale* oportet parochum cooperatoribus subministrare, summa annua mille coronarum pro unoquoque cooperatore expensarum exaggerata dici debet; praesertim, si huic summae adiungenda est, uti vellet parochus, summa 600 coronarum pro tertia famula.

Ex huiusmodi igitur relatione parochi, probationibus haud confirmata, non licet concludere contra claras praesumptiones iam datas, Decretum Ordinarii a iusta et aequa mensura deficere.

Emus Cardinalis Salisburgensis nihil aliud in casu ordinavit per Decretum, quam quod docet Card. De Luca (*De parochis, disc. 28, n. 5*): « Cum ista merx praestetur... ex causa laboris, ob eius augmentum « merx augetur, idcirco ad omnium commodum cedere debet, cum « omnibus congruat eadem ratio, ut aucto labore salarium seu merx « augeatur ».

Quibus omnibus perpensis, Christi nomine invocato, et solum Deum prae oculis habentes, nos infrascripti Auditores de Turno pro Tribunali sedentes edicimus, declaramus ac definimus, ad propositum dubium: *An Decretum Emi Cardinalis Archiepiscopi Salisburgensis diei 15 Sept. 1909 sit in casu sustinendum an non?* respondendum esse: *Affirmative* ad pri-

mam partem, *negative* ad secundam, seu *Ordinarii Decretum sustinendum esse in casu;* expensas vero iudiciales omnes, necnon honoraria advocatorum solvenda esse a parocho Nonnthalensi.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam Sacrorum canonum et praesertim *cap. 3, Sess. XXV, de Reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis executivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, 1 Augusti 1911.

Franciscus Heiner, *Ponens.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I.

AD R. D. REMES, PAROCHUM AD SANCTI NICOLAI IN URBE BRUXELLES, OB SEPTUAGESIMUM QUINTUM ANNIVERSARIUM EX QUO CONDITUM FUIT IN EADEM CIVITATE OPUS GENERALE DE CATECHISMO INTER DOMINAS DE ADORATIONE PERPETUA.

Monsieur le Curé,

Le Saint-Père a pris connaissance avec un grand interêt du *Mémorial* des Noces de diamant de l'Œuvre Générale des Catéchismes, établie chez les Dames de l'Adoration Perpétuelle à Bruxelles.

Sa Sainteté a particulièrement remarqué le Rapport si vivant que vous avez fait en votre qualité de Directeur de la Section des Messieurs Catéchistes, et l'éloquente Allocution dans laquelle l'Eme Cardinal Archevêque de Malines a fait ressortir l'importance capitale et le mérite souverain de cette Œuvre admirable.

C'est pourquoi renouvelant bien volontiers les félicitations et les vœux déjà formulés dans son autographe du 20 Novembre 1905, le Sou-

verain Pontife accorde de tout cœur la Bénédiction Apostolique à tous les membres de l'Archiconfrérie, Maîtres et Maîtresses, enfants catéchisés, et spécialement au Conseil directif et à Madame la Comtesse Eugène d'Auetrement votre distinguée Présidente, ainsi qu'aux dignes Religieuses de l'Adoration Perpétuelle.

Recevez, Monsieur le Curé, avec l'assurance de mes sympathies personnelles et de mes vœux pour l'Œuvre des Catéchistes, l'expression de mes sentiments dévoués en N. S.

Le 27 Septembre 1911.

R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. P. D. IOANNEM BAPTISTAM NASALLI ROCCA, EPISCOPUM EUGUBINUM, OB VENERATIONIS OBSEQUIUM BEATISSIMO PATRI, POST CELEBRATAM DIOECESANAM SYNODUM, PER LITTERAS EXHIBITUM.

Hoc libenter tibi significare propero periucundas Beatissimo Patri litteras pervenisse quas, nuper celebratae Dioecesanae Synodi occasionem arripiens, una cum Capitulo et Clero Eugubino maxima cum reverentia mittendas curasti.

Dum igitur Augustus Pontifex pro filiali devotionis obsequio magnas per me gratias agit, de felici Synodi exitu laeto gratulatur animo vota insimul promens ut isti Sacerdotes, opitulante Deo, quae statuta fuerunt in synodalibus conventibus fideliter ac perseveranter exequentes, ad suas ipsorum virtutes provehendas, ad Omnipotentis gloriam magis magisque propagandam, ad salutem animarum consequendam facile pertingant.

Hunc autem in finem Sanctitas Sua imploratam apostolicam benedictionem, quae super te et super Clerum utrumque istius Dioeceseos tamquam ros fecundus descendat, peramanter in Domino impertitur.

Sensus interim existimationis maximae in te meae confirmo, quibus sum et permanere gaudeo

Amplitudini Tuae

Die 29 Septembris 1911.

Addictissimus
R. Card. Merry del Val.

III.

AD COMITEM STANISLAUM MEDOLAGO ALBANI OB DEVOTIONIS OBSEQUIUM AB AUDITORIBUS SCHOLAE SOCIALIS BERGOMENSIS BEATISSIMO PATRI PER LITTERAS EXHIBITUM.

Illmo Signore,

Di sommo gradimento è giunto al Santo Padre l'affettuoso e devoto Indirizzo che gli alunni della Scuola sociale di Bergamo Gli hanno inviato con riverente ossequio al termine delle lezioni.

L'Augusto Pontefice, quindi, per mezzo della S. V., che ha trasmesso il detto documento, li ringrazia del filiale omaggio e dei nobili sensi di venerazione e di attaccamento espressiGli nel medesimo Indirizzo.

Non meno volentieri, poi, il Santo Padre ha preso conoscenza della relazione scritta brevemente dalla S. V. circa la sullodata Scuola sociale, circa il felice esito dei corsi di lezioni, e circa le speranze da Lei concepite sulle sorti future della medesima Scuola.

Dalla detta relazione l'Augusto Pontefice ha rilevato sopratutto, e con singolare Suo compiacimento, tanto la sicurezza delle dottrine che furono argomento delle passate lezioni nei corsi di Apologia e di Sociologia, quanto il lodevole contegno di tutti gli intervenuti alle lezioni, ed i buoni propositi da essi fatti per l'avvenire.

Sua Santità, pertanto, se ne congratula ben di cuore, tributando ai Professori ed agli alunni la lode che gli uni e gli altri si sono, per ciò, giustamente meritati, e fa voti per l'incremento della Scuola sociale e perchè sempre più numerosi vi accorrano da ogni parte gli alunni, nella più ferma speranza che i buoni semi gettati nelle loro menti e nei loro cuori, come in terreno ben disposto a riceverli ed a fecondarli, produrranno in un tempo non lontano copiosi e salutari frutti.

Ed affinchè a tale fine non manchino i celesti aiuti, il Santo Padre imparte con effusione di animo alla S. V., ai Professori ed alunni tutti della Scuola sociale l'implorata Apostolica Benedizione, pegno altresì della paterna Sua benevolenza.

Con sensi di sincera stima passo a raffermarmi,

di V. S.

30 Settembre 1911.

affmo per servirla
R. Card. Merry del Val.

IV.

AD R. P. D. FRANCISCUM LEONEM GAUTHEY, BISUNTINORUM ARCHIEPISCOPUM, OB ACTA SYNODI DIOCESANAE BEATISSIMO PATRI IN VENERATIONIS OBSEQUIUM OBLATA.

Monseigneur,

Le Souverain Pontife a eu pour très agréable l'hommage des Actes du Synode Diocésain, tenu cette anneé par Votre Grandeur. Sa Sainteté a voulu en prendre immédiatement connaissance par Elle-même, et cette lecture Lui a causé une très grande satisfaction.

Les heureux fruits que Votre Grandeur attend de ce Synode pour la sanctification du clergé et des fidèles, le Saint-Père les bénit d'avance, et Sa confiance est grande en leur réalisation; car Il sait avec quelle sagesse et quel zèle Votre Grandeur poursuivra la mise à exécution des Statuts-résolutions qu'Elle vient de promulguer.

Sa Sainteté est également heureuse d'apprendre que les Membres du Synode ont témoigné par leur excellent esprit et par leur empressement à accueillir les mesures proposées qu'ils ne faisaient qu'un cœur et qu'une âme avec leur Pasteur et avec le Chef Suprême de l'Eglise.

Pour les affermir dans ces dispositions, le Saint-Père leur accorde, ainsi qu'à Votre Grandeur et à tous ses diocésains, la Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, Monseigneur, avec mes félicitations et mes remercîments personnels, l'assurance de mon entier dévouement en Notre Seigneur.

Le 10 Octobre 1911.

R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA PENITENZIERIA

AVVISO DI CONCORSO.

Si notifica che nel Sacro Tribunale della Penitenzieria Apostolica avrà luogo il concorso all'ufficio di Sostituto per esame scritto e orale. Lo scritto si terrà il quattro del prossimo Decembre alle ore 8, l'orale il cinque successivo alle ore 9.

Coloro che desiderassero di prendervi parte dovranno, ***entro un mese dalla data del presente,*** esibire nella Segreteria di detto Sacro Tribunale la domanda corredata dai titoli necessari per l'ammissione.

Roma, 31 Ottobre 1911.

G. Giorgi, *Reggente.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE.

Con biglietto della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

16 Ottobre 1911. — Il Rev. Signor Giuseppe D'Isengard, Procuratore Generale dei Sacerdoti della Missione, Consultore della S. Congregazione dei Riti.

22 Ottobre — Il Rev. P. Luca Di Maria SSma, Procuratore Generale dei Carmelitani Scalzi, Consultore della medesima Congregazione.

2 Novembre 1911. — Mons. Riccardo Sanz De Samper Segretario della S. Congregazione Cerimoniale.

7 Novembre 1911. — Mons. Aurelio Galli, Segretario dei Brevi ai Principi.

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

Prelati domestici di S. S.

12 Ottobre 1911. — Mons. Antonio Jakl, Superiore Castrense in Moravia e Boemia, Canonico onorario di Lavant.

25 Ottobre. — Il Rev. Enrico Spadorcia, canonista della Sacra Penitenzieria.

26 Ottobre. — Il Rev. Giuseppe A. Connolly, Vicario Generale dell'archidiocesi di San Luigi (St.-Un. d'America).

— Il Rev. Ottone J. S. Hoog, Vicario Generale dell'archidiocesi di S. Luigi (St.-Un. d'America).

ONORIFICENZE.

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

21 Ottobre 1911. — Al Sig. Dott. Paolo Michaux, Presidente della Federazione dei Patronati cattolici francesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 Ottobre 1911. — Al Sig. Dottor Cesare Goretti, di Roma.

23 Ottobre. — Al Sig. Carlo Wesmael, della diocesi di Liegi, Segretario delle Associazioni Cattoliche di Waremme e di Huy.

— Al Sig. Emilio Petithenry collaboratore della « Maison de la Bonne Presse » a Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

20 Ottobre 1911. — Al Sig. Ing. Beniamino Bourgeois, ex-Zuavo Pontificio.

COMUNICATO UFFICIALE.

(Dall'*Osservatore Romano* del 21 Ottobre 1911 - N.° 290):

Non pochi giornali che vogliono militare nel campo cattolico e parecchi oratori ecclesiastici e laici discorrendo intorno al conflitto italo-turco si esprimono in modo da far credere quasi ad una guerra santa, intrapresa a nome e coll'appoggio della Religione e della Chiesa. Siamo autorizzati a dichiarare che la Santa Sede non solo non assume responsabilità alcuna per tali interpretazioni, ma che, dovendo rimanere al di fuori dell'attuale conflitto, non può approvarle e le deplora.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE.

La Santità di Nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo si è degnata nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari:

31 Ottobre 1911. Mons. Alfonso Dénier, della diocesi di Moulins.

3 Novembre 1911. — Mons. Venceslao Merinsky, dell'archid. di Vienna.

— Mons. Edoardo Krauss, dell'archidiocesi di Vienna.

Cameriere d'onore di spada e cappa soprannumerario:

3 Novembre 1911. — Comm. Giuseppe Salviucci, di Roma.

NECROLOGIO

16 Ottobre 1911. — Mons. Antonio Maria Massanet y Verd, Vescovo di Segorbe o Castellón de la Plana.

24 Ottobre. — Mons. Capel, Vicario del distretto della California Settentr.

25 Ottobre — Mons. Francesco Saverio Yunguito, Vescovo di Panama.

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

PAG.

I. Decretum quo Moderatores Generales Ordinis Fratrum Minorum constituuntur. - *23 octobris 1811* 570

II. Epistola ad R. P. D. Bernardum Iosephum Doebbing, O. M., Episcopum Sutrinum et Nepesinum de Motu Proprio « Quo magis » de Decreto adiuncto, deque electione R. P. Ludovici Schuler in Archiepiscopum, familiae Minoriticae communicandis. - *23 octobris 1911.* 571

SACRA ROMANA ROTA.

Salisburgen. - Diminutionis beneficii parochialis. - *1 augusti 1911* . . . 572

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLAE.

I. Ad R. D. Remes, parochum ad S. Nicolai in urbe Bruxelles, ob septuagesimum quintum anniversarium ex quo conditum fuit in eadem civitate Opus Generale de Catechismo inter Dominas de Adoratione Perpetua. - *27 septembris 1911* 579

II. Ad R. P. D. Ioannem Baptistam Nasalli Rocca, Episcopum Eugubinum, ob venerationis obsequium Beatissimo Patri, post celebratam dioecesanam Synodum, per litteras exhibitum. - *29 septembris 1911* 580

III. Ad Comitem Stanislaum Medolago Albani ob venerationis obsequium ab auditoribus scholae socialis Bergomensis Beatissimo Patri per litteras exhibitum. - *30 septembris 1911.* 581

IV. Ad R. P. D. Franciscum Leonem Gauthey, Bisuntinorum Archiepiscopum, ob Acta Synodi Dioecesanae Beatissimo Patri in venerationis obsequium oblata. - *10 octobris 1911* 582

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Penitenzieria. *Avviso di concorso* 583

II. Segreteria di Stato. *Onorificenze, nomine, comunicato* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine* 584

IV. Necrologio. . . . . »